

UOHSX0090QYP

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0244/2016-49512/2016/321/EDy

Brno 16. prosince 2016

V řízení o rozkladu ze dne 21. 9. 2016, doručeném dne 22. 9. 2016 Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zadavatelem –

- **hlavní město Praha**, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0508/2016/VZ-37287/2016/532/MOn ze dne 7. 9. 2016 ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, zadavatelem – hlavní město Praha, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 – při zadávání části A „**Autorizovaný servis a údržba vozidel značky Hyundai**“ a části B „**Autorizovaný servis a údržba vozidel VW a Škoda spadajících pod koncern VW**“ veřejné zakázky s názvem „**Servis a údržba vozidel vozového parku Městské policie hl. m. Prahy**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 12. 4. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 4. 2016 pod ev. č. 631265, ve znění opravy uveřejněné dne 16. 5. 2016, dne 23. 5. 2016 a dne 4. 7. 2016 a v Úředním věstníku Evropské Unie dne 15. 4. 2016 pod ev. č. 2016/S 074-129740, ve znění opravy uveřejněné dne 19. 5. 2016 pod ev. č. 2016/S 095-171031, dne 26. 5. 2016 pod ev. č. 2016/S 100-179139 a dne 9. 7. 2016 pod ev. č. 2016/S 131-236287,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona a na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0508/2016/VZ-37287/2016/532/MOn ze dne 7. 9. 2016

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), který je podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, příslušný k výkonu dohledu nad postupem zadavatelů při zadávání veřejných zakázek a soutěží o návrh, obdržel dne 30. 6. 2016 podnět k přezkoumání úkonů zadavatele – hlavní město Praha, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 (dále jen „**zadavatel**“), při zadávání veřejné zakázky „Servis a údržba vozidel vozového parku Městské policie hl. m. Prahy“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 12. 4. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 4. 2016 pod ev. č. 631265, ve znění opravy uveřejněné dne 16. 5. 2016, dne 23. 5. 2016 a dne 4. 7. 2016 a v Úředním věstníku Evropské Unie dne 15. 4. 2016 pod ev. č. 2016/S 074-129740, ve znění opravy uveřejněné dne 19. 5. 2016 pod ev. č. 2016/S 095-171031, dne 26. 5. 2016 pod ev. č. 2016/S 100-179139 a dne 9. 7. 2016 pod ev. č. 2016/S 131-236287 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Úřad z obdrženého podnětu a předběžného přezkoumání předložených podkladů získal pochybnosti o zákonnosti zadávacích podmínek uvedených v části A „Autorizovaný servis a údržba vozidel VW a Škoda spadajících pod koncern VW“ (dále jen „**část A**“) a části B „Servis a údržba vozidel vozového parku Městské policie hl. m. Prahy“ (dále jen „**část B**“) veřejné zakázky. Dne 21. 7. 2016 proto zahájil správní řízení z moci úřední pro možné porušení § 45 odst. 3 zákona ve spojení s § 6 odst. 1 zákona tím, že zadavatel v části A a části B veřejné zakázky stanovil požadavek, aby byl uchazeč autorizovaným servisem, přičemž stanovením takové podmínky mohl určitým dodavatelům zaručit konkurenční výhodu nebo vytvořit neodůvodněnou překážku hospodářské soutěže, čímž mohlo zároveň dojít k porušení zásady zákazu diskriminace, přičemž tento postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.

I. Napadené rozhodnutí

3. Dne 7. 9. 2016 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0508/2016/VZ-37287/2016/532/MOn (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Výrokem I. a II. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 45 odst. 3 zákona v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona, když v bodě 2.1 zadávací dokumentace pro části A (výrok I. napadeného rozhodnutí)

¹ Pozn.: Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

a pro část B (výrok II. napadeného rozhodnutí) veřejné zakázky stanovil požadavek, aby byl předmět plnění poskytován autorizovaným servisem určité značky (v části A zn. Hyundai, v části B zn. VW a Škoda), kdy stanovením takové podmínky vytvořil neodůvodněnou překážku hospodářské soutěže, čímž se zároveň dopustil porušení zásady zákazu diskriminace, když diskriminoval ty dodavatele, kteří jsou schopni splnit předmět veřejné zakázky, ale nejsou autorizovaným servisem uvedené značky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Výrokem III. a IV. napadeného rozhodnutí Úřad uložil opatření k nápravě spočívající ve zrušení části A (výrok III. napadeného rozhodnutí) a části B (výrok IV. napadeného rozhodnutí) zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.

4. Své rozhodnutí Úřad opřel o národní i unijní judikaturu. Poukázal na unijní předpisy týkající se „blokovou výjimkou pro oblast automobilového aftermarketu“ – Nařízení Komise (EU) č. 461/2010 ze dne 27. 5. 2010 o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě v odvětví motorových vozidel a „obecnou blokovou výjimku“ – Nařízení Komise (EU) č. 330/2010 ze dne 20. 4. 2010 o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (dále souhrnně jen „**Nařízení Komise**“) a odvětvové Pokyny. Uvedené blokové výjimky se týkají trhů zabývajících se servisem vozidel, opravami vozidel a náhradními díly na vozidla.
5. Konstatoval, že tyto dokumenty stanovily předpoklady pro to, aby všichni dodavatelé (a to jak autorizované servisy, tak i servisy neautorizované), měli zcela shodný, nerozdílný a plný přístup ke všem typům náhradních dílů (a to jak originálním náhradním dílům, tak i „náhradním dílům odpovídající kvality“), k nástrojům a pomůckám nezbytným pro provedení servisních prací i k úplné technické dokumentaci konkrétního vozidla zpracované výrobcem vozidla. Rovněž dospěl k závěru, že zadavatel má široké možnosti, jak stanovit legitimní požadavek na určité standardy postprodejního servisu, nesmí však volit možnost, jež neodůvodněně diskriminuje legitimní soutěžitele. Vzhledem k tomu, že Úřad shledal porušení zákona již v samotném nastavení zadávacích podmínek, uložil zadavateli výrokem III. a IV. napadeného rozhodnutí nápravné opatření spočívající ve zrušení příslušných částí zadávacího řízení.

II. Rozklad zadavatele

6. Zadavateli bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 8. 9. 2016. Proti napadenému rozhodnutí podal zadavatel dne 22. 9. 2016 rozklad. V rámci včas podaného rozkladu uplatnil dále uvedené námitky.

Námitky rozkladu

7. Zadavatel namítá nesprávnost napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru není možné aplikovat Nařízení Komise na postup zadavatelů, neboť účelem Nařízení Komise není upravovat postup zadavatelů. Nařízení Komise dle zadavatele neukládá konečnému spotřebiteli (zde zadavateli) povinnost postupovat určitým způsobem.

8. Zadavatel je přesvědčen o oprávněnosti svého požadavku na autorizovaný servis, a to z důvodu zajištění maximálních požadavků na bezpečnost provozu servisovaných vozidel. Rovněž s ohledem na své zaměstnance, jejichž výkon práce je závislý na kvalitním vozidle, když vozidla jsou užívána převážně k zásahům po volání na linku 156. Autorizovaný servis přitom poskytuje větší záruku, že budou dodrženy servisní standardy stanovené výrobcem (na rozdíl od neautorizovaných servisů je povinné pravidelné proškolení mechaniků v oblasti oprav konkrétní značky, povinnost disponovat určitým vybavením servisu).
9. Zadavatel dále namítá, že i kdyby se pokusil vymezit technické požadavky na poskytování služeb autoservisu, nezajistil by tímto způsobem skutečnou garanci kvality, tak jako požadavkem na autorizovaný servis.

Závěr rozkladu

10. Na základě uvedených skutečností zadavatel navrhuje předsedovi Úřadu, aby napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení dle § 117a písm. f) zákona zastavil.

III. Řízení o rozkladu

11. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

12. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
13. Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když výrokem I. a II. napadeného rozhodnutí, konstatoval, že zadavatel svým jednáním nedodržel postup stanovený v § 45 odst. 3 v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona, když stanovil neodůvodněnou překážku hospodářské soutěže a porušil zásadu zákazu diskriminace a výrokem III. a IV. napadeného rozhodnutí uložil opatření k nápravě spočívající ve zrušení části A a B veřejné zakázky a výrokem V. napadeného rozhodnutí uložil zadavateli uhradit náklady řízení. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí jsem se ztotožnil. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí rozkladu.

IV. K námitkám rozkladu

14. Zadavatel v podstatě nevznáší nových námitek a setrvává na své argumentaci, se kterou se podrobně vypořádal již Úřad v odůvodnění napadeném rozhodnutí.

15. V první řadě zadavatel rozporuje aplikaci Nařízení Komise v přezkoumávané věci. Dle jeho názoru Nařízení komise neupravuje postup zadavatelů při zadávání veřejných zakázek, a proto je na projednávanou věc neaplikovatelné.
16. Nařízení Komise sice neupravuje práva a povinnosti zadavatele pro postup v zadávacím řízení, to ani Úřad v napadeném rozhodnutí netvrdí. Jak správně Úřad dovodil, zadavatel je povinen postupovat podle zákona. Je přitom povinen v průběhu celého zadávacího řízení postupovat v souladu se základními zásadami stanovenými v § 6 odst. 1 zákona. Mezi uvedené zásady patří rovněž zásada zákazu diskriminace. Nejčastějším a nejtypičtějším projevem porušení této zásady je bezdůvodné omezení účasti určité skupiny dodavatelů z možnosti ucházet se o účast v zadávacím řízení.
17. Jak uvádí např. RAUS, D., NERUDA, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 1. vydání. Praha: Linde Praha a.s., 2007: *„Podstatou této zásady je pravidlo, že žádný z dodavatelů, zájemců nebo uchazečů nesmí být přímo nebo nepřímo, vědomě nebo nevědomě zvýhodněn nebo znevýhodněn oproti jiným subjektům ve stejném postavení“*. Obdobně se k zásadě zákazu diskriminace vyjadřuje konstantně i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 12. 5. 2008, sp. zn. 5 Afs 131/2007, uvedl že, *„[p]orušení zásady nediskriminace zadávacího řízení by nesporně nastalo, pokud by zadavatel v téže situaci a v týchž otázkách přistupoval k některým uchazečům o veřejnou zakázku procedurálně nebo obsahově jinak než ke zbylým, popř. pokud by v důsledku zadavatelova postupu bylo některým uchazečům objektivně znemožněno nebo ztíženo ucházet se o veřejnou zakázku za podmínek, za nichž se o ni mohou ucházet jiní uchazeči.“* Svůj závěr Nejvyšší správní soud dále zopakoval např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. 1 Afs 20/2008, kdy mj. uvedl, že *„[p]ojem „diskriminace“ podle § 6 ZVZ ... v první řadě implikuje „rozdílný, jiný přístup k jednotlivci než k celku“, tedy odlišné zacházení s jednotlivcem ve srovnání s ostatními členy srovnávané skupiny...“*.
18. Nařízení Komise je pak přímo aplikovatelným právním předpisem, jehož působnost se vztahuje na vertikální dohody týkající se nákupu a prodeje motorových vozidel, náhradních dílů na motorová vozidla nebo servisu, oprav a údržby motorových vozidel. Jedná se o sektorově specifické blokové výjimky pro oblast distribuce motorových vozidel, jež má zajistit hospodářskou soutěž na uvedeném trhu. Účelem je tak podpora konkurenčního prostředí v dané oblasti.
19. Na základě Nařízení Komise značkové servisy dostaly možnost nakupovat díly od nezávislých distributorů a díky možnosti servisování většího počtu značek se jim rozšířilo pole působnosti. Došlo ke zvýšení konkurence a k pozitivnímu tlaku jak na ceny, tak ke zvýšení kvality nabízených služeb.
20. Neznačkovým servisům bloková výjimka otevřela přístup k technickým informacím. Možnosti získání a použití originálních i neoriginálních dílů pro opravy dále rozšířily nabídku těchto oprav. „Blokovaná výjimka“ umožnila také oddělení prodeje vozidel a jejich servisování, takže i nezávislé opravny mohou nyní přejímat práci od prodejců či kooperovat se značkovými servisami. Neznačkové servisy se také mohou specializovat i na určité značky.
21. Účelem Nařízení Komise bylo zefektivnění hospodářské soutěže v uvedené oblasti. Mělo zabezpečit mimo jiné i to, aby všechny servisy měly rovnocenný přístup k náhradním dílům, nástrojům a pomůckám nezbytným k provedení servisních prací i ke kompletní

technické dokumentaci od výrobce vozidla bez ohledu na to, zda se jedná o servis autorizovaný či nikoliv. Na tuto skutečnost upozornil Úřad již v napadeném rozhodnutí. Tato skutečnost je pak ve smyslu shora nastíněné zásady zákazu diskriminace stěžejní právě pro posouzení přezkoumávané věci.

22. Pokud byl Nařízením Komise nastaven rovnocenný přístup k autorizovaným i neautorizovaným servisům, pak již samotným nastavením zadávacích podmínek, zadavatel nedůvodně zúžil okruh uchazečů, jež se mohli o veřejnou zakázku, resp. její část ucházet. Jedná se konkrétně o požadavek, aby uchazeč byl autorizovaným servisem pro vozidla konkrétní značky, uvedeném v bodě 2.1 pro část A a v témže pro část B veřejné zakázky a tuto skutečnost doložil potvrzením výrobce vozidla.
23. Zadavatel zdůvodňuje oprávněnost svého požadavku na autorizovaný servis tím, že autorizovaný servis poskytuje větší záruku, že budou dodrženy servisní standardy stanovené výrobcem, neboť autorizovaný servis je smluvním partnerem určitého výrobce aut. Přestane-li splňovat standardy stanovené výrobcem, bude vyřazen ze sítě autorizovaných servisů daného výrobce. Důsledkem existence takového vztahu pak má dle zadavatele být kvalitnější plnění dodavatele a tím i větší bezpečnost provozu servisovaných vozidel, což jsou pro zadavatele podmínky stěžejní i s ohledem na bezpečnost zaměstnanců, kteří vozidla používají převážně jako vozidla zásahová, ale i dalších osob účastnících se silničního provozu.
24. Takový závěr zadavatele však je sporný. Jak již bylo uvedeno, i neautorizované servisy mají díky blokové výjimce právo a možnost přistupovat k technickým informacím o nových vozidlech v záruce, stejně tak jsou jim přístupná i školení daných značek. I neautorizované servisy tak mohou odvést stejně kvalitní práci jako servisy autorizované. A naopak, skutečnost, že uchazeč je autorizovaným servisem, nemusí vždy znamenat vyšší standard poskytovaných služeb. Pokud tedy bylo záměrem zadavatele vybrat dodavatele, jež by zaručoval dostatečný standard kvality plnění, pak měl daný požadavek formulovat tak, aby svým charakterem odpovídal požadavkům na kvalifikační předpoklady či technické podmínky a neomezoval okruh uchazečů nad míru nezbytně nutnou.
25. V tomto směru se tedy ztotožňuji se závěry Úřadu uvedenými v napadeném rozhodnutí, kdy stejně jako Úřad jsem toho názoru, že stanovením technických kvalifikačních předpokladů či technických podmínek přiměřených předmětu plnění veřejné zakázky, je zadavatel schopen dosáhnout toho, že obdrží nabídky, které budou splňovat požadovaný standard kvality, aniž by okruh uchazečů omezil pouze na autorizované servisy, tedy aniž by omezil okruh uchazečů nad míru nezbytně nutnou.
26. Argumentací zadavatele, že se jedná o zásahová vozidla a tudíž je primárním požadavkem právě bezpečnost silničního provozu se velmi podrobně zabýval Úřad zejm. v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy s poukazem na zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, konstatoval, že „*není obecně dovolen pohyb vozidel, která by jakýmkoli způsobem mohla ohrozit život či bezpečí účastníků silničního provozu*“. Poukazuje, že uvedené pravidlo platí i pro zásahová vozidla zadavatele, pro která nejsou stanoveny jiné bezpečnostní standardy, a dodává, že větší bezpečnosti lze dosáhnout spíše požadavkem na častější servisní kontroly než požadavkem na autorizovaný servis, který nezaručuje vždy

lepší kvalitu provedení servisních prací. S těmito závěry Úřadu se plně ztotožňuji, a proto na ně pro stručnost odkazuji a pouze doplňuji, že povinnost řidičů užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem je stanovena v § 5 citovaného zákona. Zvláštní právním předpisem, na nějž odkazuje citovaný zákon je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jenž v § 36 stanovuje povinnost provozovat na pozemních komunikacích pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona. S ohledem na uvedené tedy nepovažuji argument zadavatel spočívající v požadavku na větší bezpečnost vozidel za relevantní.

27. Zadavatelův požadavek na servisování vozidel zn. Hyundai a vozidel zn. Škoda a VW autorizovanými servisy uvedených značek tedy shledávám nadbytečným a neodůvodněným. Byla-li konstatována nadbytečnost a neodůvodněnost tohoto zadavatelova požadavku, pak v návaznosti na výše citované rozsudky je třeba souhlasit se závěrem Úřadu, že zadavatel postupoval diskriminačně, neboť svým jednáním neoprávněně zvýhodnil některé dodavatele. Předmět plnění veřejné zakázky by zvládli plnit i jiní dodavatelé, kteří ovšem byli ze zadávacího řízení vyloučeni z důvodu nadbytečných technických podmínek zadavatele. Jednáním zadavatele tak došlo k vytvoření neodůvodněné překážky hospodářské soutěže a tím rovněž k porušení § 45 odst. 3 zákona.
28. Vzhledem k tomu, že zadavatel nevznášel dalších námitek, uzavírám, že jsem ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu zákonnost napadeného rozhodnutí a jeho věcnou správnost v rozsahu vznesených námitek a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu, když jsem napadené rozhodnutí shledal zákonným a věcně správným.
29. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda v daném případě zadavatel postupoval v souladu se zákonem či nikoli. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití.
30. Závěry Úřadu, obsažené v napadeném rozhodnutí, jsou dostatečně odůvodněny a jsou vnitřně logicky uspořádané.
31. Shrnuji tedy, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když ve výroku I. a II. napadeného rozhodnutí konstatoval, že zadavatel stanovením požadavku na autorizovaný servis nedodržel postup stanovený zákonem a výroky III. a IV. napadeného rozhodnutí uložil zadavateli opatření k nápravě spočívající ve zrušení části A a B veřejné zakázky a výrokem V. napadeného rozhodnutí uložil zadavateli uhradit náklady správního řízení.

V. Závěr

32. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.
33. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Hlavní město Praha, Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy